

HHS

1. In de vorige nieuwsbrief werd melding gemaakt van interesse om samen als studenten en docenten een christelijke **klassieker** te **lezen**. Dat initiatief is inmiddels gestart, zoals via de studentenmail is gedeeld. Collega De Vries heeft een begin gemaakt met het lezen van Thomas Watson, *A Body of Divinity* op woensdagmorgen. Vanaf 30 maart DV hoop ik dat voort te zetten: lokaal 9A40, en uiteraard kun je ook de Nederlandse vertaling meenemen. We beginnen om 8.00 uur.
2. Van belang om te weten is dat er aan onze faculteit een **Herman Bavinck-centrum** is opgericht om onderzoek en onderwijs in gereformeerde en evangelicale theologie te bevorderen: <http://www.godgeleerdheid.vu.nl/nl/onderzoek/instituten-en-centra/herman-bavinck-center-for-reformed-and-evangelical-theology/index.aspx>. De bedoeling is dat dit centrum DV 17 (?) juni wordt geopend en dat de eerste colleges in het volgend academisch jaar worden gegeven.
3. DV zaterdagmiddag 25 juni hopen we een **open dag** te hebben aan de VU in Amsterdam. Er is in samenspraak met de studentenraad een mooi programma ontwikkeld, onze decaan W. Janse wil apart naar ons toekomen om een openingswoord te spreken en elk van de aanwezige docenten hoopt een kort college te geven, waarbij ook nog de mogelijkheid is om een rondleiding te krijgen. Meer informatie komt nog op de website <http://www.hersteldhervormdekerk.nl/seminarium>.
4. Zover bekend wordt er hard gewerkt aan de ontwikkeling van een **Gereformeerde Theologische Universiteit**, maar op dit moment is er niet meer bekend dat bij het uitkomen van de vorige nieuwsbrief aan het einde van 2015

Studentenraad

Voorzitter: Jan Willem Bonenberg (tweedejaars master): jw.bonenberg@gmail.com

Secretaris: Thomas Bakker (eerstejaars master): bakker-thomas@hotmail.com

Lid: Erik van der Sluys (eerstejaars bachelor): erikvandersluys@hotmail.com

Lid: Eelco Verhelst (tweedejaars bachelor): eelco_verhelst@hotmail.com

Lid: Eimert Haakmeester (derdejaars bachelor): ejhaakmeester@gmail.com

Lid: Arjan Kazen (derdejaars master): arjankazen@hotmail.com

Het emailadres van de studentenraad is: studentenraadhhs@gmail.com. Deze vermelding is een uitnodiging om bijzonderheden aan de vertegenwoordiger van je jaargroep te laten weten of via de centrale mail aan te slingeren.

Homosexualiteit

Het is alweer enige maanden geleden dat onze decaan mij vroeg naar een incident dat had plaatsgevonden rondom een homoseksuele docent. Het incident had al meer dan een jaar geleden plaatsgevonden. Ik heb toen een mail onder jullie als studenten rond gestuurd, maar niemand wist zich iets te herinneren. Ik heb dat aan prof. Janse gerapporteerd. Wat er precies gebeurd is, blijft

onduidelijk. In ieder geval bepaalt het gebeuren ons erbij dat we aan een faculteit werken en studeren waar we mensen van geheel andere levensovertuigingen tegenkomen. Ten eerste vraagt dat van ons om altijd op een waardige wijze met onze medemens als een schepsel van onze God om te gaan. Ten tweede hoeven wij ons niet te schamen voor onze christelijke levensovertuiging en wereldbeschouwing. Ten derde betekent tolerantie niet dat we onverschillig zijn ten aanzien van de levensbeschouwing van een ander of een relativering van ons eigen overtuiging, maar dat we verdragen wat tegen onze diepste overtuigingen ingaat. Ten vierde kunnen we onze diepste levensovertuiging niet opgeven, maar het is onze diepste wens dat anderen deze levensovertuiging zullen delen.

'God in Nederland'

‘Het geloof in God verdwijnt steeds verder uit onze samenleving; Nederland is geen christelijke natie meer, dat zijn de belangrijkste conclusies uit het toonaangevende onderzoek dat KRO Kruispunt zondag 13 maart presenteerde. Het kerkbezoek blijft dramatisch dalen en het geloof in een persoonlijke God is sterk afgenomen, concluderen onderzoekers verbonden aan de Faculteit der Godgeleerdheid van de Vrije Universiteit Amsterdam en van de Radboud Universiteit. Ook de alom verwachte opmars van spiritualiteit zet verrassend genoeg niet door.

Een overgrote meerderheid van de Nederlanders (82%) komt nooit of bijna nooit in de kerk en nog maar veertien procent gelooft in een persoonlijke God. Voor veel Nederlanders is het christendom een onbekende of exotische wereld geworden. Bijna een kwart van de ondervraagden noemt zichzelf atheïst, dat was in 2006 nog veertien procent.

Het aantal 'ietsisten' (die geloven in iets als een hogere macht) is ook gedaald, van 36 naar 28 procent. Een opvallende conclusie van het onderzoek is dat de opmars van spiritualiteit tot stilstand lijkt te zijn gekomen. 31 procent beschouwt zichzelf als spiritueel, waar dat eerder 40 procent was.

Bij de protestantse kerken is de secularisatie minder sterk. Weliswaar daalt ook het ledental van de Protestantse Kerk in Nederland (PKN), maar kerkgang en geloof blijven gelijk of dalen slechts beperkt. Zo geloofden in 2006 85% van de protestantse kerkleden in het goddelijk karakter van de persoon van Christus, in 2015 is dit nog altijd 77%.

Het onversneden christendom is vooral ook te vinden bij de kleine (orthodoxere) protestantse kerken van bijvoorbeeld de bevindelijk gereformeerden of de evangelische gelovigen. Van hen gelooft 83% in een persoonlijke God, terwijl dit binnen de PKN en RKK respectievelijk 51% en 17% is.

God in Nederland is een onderzoek dat sinds 1966 elke tien jaar wordt uitgevoerd en nu voor de vijfde keer is gedaan in opdracht van de KRO.’ Tot zover het persbericht.

Deze uitkomst bepaalt ons op een indringende wijze bij de geestelijke realiteit in ons land. Hoe groot is de geestelijke nood! Ten eerste is het van groot belang om liefde tot het orthodoxe geloof te hebben. In de tweede plaats moeten we ons realiseren dat we als arbeider in Gods koninkrijk geen publiek respect ontvangen. In derde plaats vraagt deze situatie bewogenheid met de

jongeren van de gemeente om hen te bewaren bij het katholieke geloof. Ten vierde vraagt dit van ons beweging met degenen die buiten zijn: Grijp degenen die ten dode toe wankelen! Studeer ijverig, bid voor ons volk, en verlang om je leven in Zijn dienst te besteden.

Praying with Paul

Onlangs heb ik het boek van D.A. Carson, *Praying with Paul. A Call to Spiritual Reformation* gelezen. Ik wil dat boek graag aanbevelen, omdat het uitvoerig ingaat op een vergeten aspect van het christelijke leven, vooral het leven van een dienaar van het Woord, of degene die zich daarop voorbereidt. Dit vergeten aspect betreft het gebedsleven.

Aan de hand van wat Paulus ons schrijft over zijn eigen gebeden worden we meegenomen naar de plicht, de vorm en de kracht van het gebed. We hebben nergens zo'n behoefte aan als aan diepere kennis van God. We zijn druk met onze noden en behoeften, maar de diepste vervulling van al onze verlangens ligt in God. Al te vaak hollen we achter allerlei verlangens aan, zonder te verlangen naar de kennis van God. We kunnen druk bezig zijn met organiseren, theologiseren en publiceren, maar als het niet is gedrenkt in een leven van gebed is het ijdel en leeg. Het geldt zelfs van ons preken: als we liever preken dan bidden, zitten we geestelijk scheef. Gods karakter, Gods wil, Gods beloften en Gods plannen leren we nergens zo grondig kennen als juist in de weg van het gebed.

Carson is - evenals puriteinen - heel praktisch. Velen bidden niet omdat ze niet plannen om te bidden. Niet minder praktisch is de handreiking om te bidden volgens een bepaald plan: Bijvoorbeeld naar aanleiding van een bemediteerd schriftgedeelte of volgens het 'Onze Vader.' In dit verband merkt hij ook op hoe profijtelijk het is om samen te bidden. Het zijn manieren om tot een discipline te komen. Het is ook niet verkeerd om bepaalde christenen als model te zien voor ons gebedsleven. En moeten we ook niet ordelijk nadenken over onze voorbeden? Ieder moet hierin een eigen weg vinden. We moeten bidden zoals we kunnen en niet proberen te bidden zoals we niet kunnen.

Treffend vond ik dat Carson opmerkt dat we moeten bidden totdat we bidden. Dit betekent dat het mogelijk is om te bidden zonder de Heilige Geest. Geestelijke bidders kennen het verschil tussen bidden zonder de Geest en het bidden in de Geest. In het laatste is er werkelijk contact met de levende God waarbij ons hart wordt verbroken en er door het geloof daadwerkelijke toegang is tot de troon van Gods genade waarbij we onszelf aan de Heere mogen verliezen en Hem overhouden en waarbij we de vrede van God mogen proeven.

Paulus dankt (2 Thes. 1:3-12) voor de groei van het geloof in de gemeente van Thessalonica. Het gaat hier dus niet om de eerste bekering van deze christenen, maar om de geestelijke voortgang die blijkt in de onderlinge liefde. Wat is dat een wonder; rijken en armen, eenvoudigen en mensen met maatschappelijke posities hebben werkelijk wederzijds respect. Juist deze verschillen maken onderlinge verdeeldheid zo gemakkelijk. Als christenen het zicht op de kern van het geloof verliezen, ontstaat er snel partijvorming. Als het wezen van het geloof centraal blijft staan, bloeit de liefde echter op.

Het genoemde gedeelte in 2 Thes 1:3-12 spreekt ook over Christus' wederkomst waarin Hij alle geleden onrecht zal rechtzetten. Blijkbaar heeft het recht van God een centrale plaats in de

gebeden van de apostel. Wij kunnen zo ‘soft’ van gemoed zijn dat we deze notie verdringen, maar in de ziel van de heidenapostel was dit een levende werkelijkheid. Zonder Gods gerechtigheid waarin ook vergelding geschiedt, schrompelt de hele morele orde van deze wereld ineen.

Paulus bidt in 2 Thes. 1:3-12 dat de gelovigen in Thessalonica hun roeping waard worden gemaakt door God Zelf. Ze waren het niet waarde om geroepen te worden, maar ze moeten wel hun ontvangen roeping waard worden. Dat betekent dat ze tot geestelijke rijpheid moeten komen. Blijkbaar moet onze eerste aandacht in het gebed niet uitgaan naar welvaart, gezondheid, succes en geluk, maar naar het doen van Gods wil. Het doen van Gods wil staat in het grote kader van Zijn eer en glorie en niet van onze eer als christen. Intussen onderstreept Paulus dat Christus in christenen wordt verheerlijkt en dat Christus’ glorie onze glorie is. Wat zal dat zijn! Egoïstische zondaren herschepen als spiegels van Gods karakter.

Vervolgens valt het in Paulus’ gebed voor Thessalonica op dat dienaren van het Woord niet in de eerste plaats geroepen zijn om te preken, maar in de eerste plaats geroepen zijn om te bidden voor de gemeenteleden. Preken zijn geen doel in zichzelf, maar de middelen van God om zondaren te verzoenen en te vernieuwen. Het valt in de gebeden van Paulus keer op keer op hoeveel hij heeft gebeden voor anderen. De persoonlijke omgang met God is van belang in de gebeden, maar niet minder de voorbede. Het is tevens een geweldige remedie tegen wrok, jaloezie of bitterheid.

Carson behandelt ook 1 Thes. 2:17-3:13 waaruit blijkt dat Paulus niet slechts een professional was, maar een man met passie. Het ging hem niet slechts om ideeën, maar om concrete mensen van vlees en bloed. Zijn leven werd getekend door het verlangen om dienstbaar te zijn aan anderen. Deze gezindheid gaat samen met opmerkzaamheid om het minste werk van God in anderen te zien om de Heere daarvoor te danken. Het is zijn diepste vreugde om Gods werk te zien. Paulus zegt dat hij daarvoor nacht en dag dankt. Blijkbaar had hij vaste gebedstijden waarin hij niet voor zijn eigen belangen bad, maar voor de belangen van de gemeenten.

Dezelfde gezindheid treffen we ook aan in Kol. 1:9-14. Hij bad niet alleen voor bekenden, maar ook voor mensen over wie hij alleen maar had gehoord. Zo geven onze gebeden aan hoezeer wij zelf en onze gemeenten/kerk centraal staan of dat we een open hart hebben voor Gods wereldwijde koninkrijk. Daarbij bad Paulus intens voor het ‘normale’ doorgaande werk in Gods koninkrijk, dus niet alleen voor de opvallende gebeurtenissen of tijdens zorgvolle omstandigheden. Het gaat in die zin niet om bijzondere wonderen, maar om de volharding in het gewone, juist als het onder druk staat.

De gebeden van Paulus houden ons een spiegel voor aangezien we altijd wel excuses hebben om niet te bidden. We zijn ijverig in organiseren en theologiseren, maar zijn we ook ijverig in het gebed? De eerste vraag is niet of God onze gebeden beantwoordt, maar of wij het geloof hebben om te volharden in de gebeden. Vaak vinden we gebed alleen belangrijk voor anderen. Hiska vergat te bidden en het leidde hem tot de overmoedigheid om zijn schatten aan de gezanten van Babel te tonen, met alle gevolgen in de volgende generaties.

We kunnen ook tevreden zijn met het middelmatige zonder hartstocht om vervuld te worden tot al Gods volheid. We hebben een diep besef nodig van de realiteit van de heilige God, onze eigen

hulpeloosheid en de nood van anderen. We dienen een God Die Zich openbaart aan verbroken harten. We zijn verlegen om een diepere kennis van God. Is onze bewogenheid de afgelopen maanden verdiept? Paulus plaatste zich en de gemeenten keer op keer voor de realiteit van de dag van Christus: Wat doet er op deze dag werkelijk toe en wat verbleekt dan? Laat zo ons leven en onze gebeden vandaag zijn.

Wat een geheim om te bidden tot een persoonlijk transcendent en soeverein God. Noch Zijn beloften, noch Zijn soevereiniteit zijn redenen om Hem niet aan te roepen. Integendeel, het zijn de vaste gronden van het gebed, in het besef dat God Zijn plannen uitwerkt in de weg van de gebeden. Hoe bidt Paulus voor de gemeente van Efeze: Hij zet in met het dankgebed voor Gods uitverkiezing als de bron van alle heil en het spoort hem aan om te bidden om diepere kennis van Gods koninklijk royale mogelijkheden, een dieper besef van Gods oneindige verkiezende liefde (Ef. 3:19). Niet onze theologie, onze opleiding, onze ervaring of onze tradities maken ons tot gerijpte christenen, maar het besef dat Gods liefde de kennis te boven gaat. God is immers meer geïnteresseerd in onze heiliging dan in ons succes of comfort of onze reputatie.

Als Paulus ook anderen om voorbede vraagt, spreekt daaruit het besef dat er ook in zijn eigen hart en situatie een intense worsteling op leven en dood plaatsheeft. De komst van Gods koninkrijk verloopt niet langs sociologische, psychologische of economische wetmatigheden. Zonder gebed kan het evangelie niet effectief worden gepreekt, niet ervaren in het hart, niet gepraktiseerd in het leven. We kunnen welsprekend zijn, zonder zalving van de Geest, theologisch inzicht hebben zonder bewogenheid, veel gebed zonder aanbidding en onderhandelende voorbede.

Tot slot

We leven naar Goede Vrijdag en Pasen toe, het hart van het christelijk geloof. Opdat het de taal van ons hart zou zijn nergens anders in te roemen dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus, door Wie de wereld mij gekruisigd is en ik aan de wereld (naar Gal. 6:14),

jullie W. van Vlastuin